

stirrede paa hende med et Blik, der var saa meget mere talende. Alt, hvad der endnu var tilbage af Oprørsaand og Fribyttertilbøjeligheder, havde rejst sig i ham under Indtrykket af hendes Lege-
mes Pragt. Ogsaa hans onde Lune, den Utilfreds-
hed med sig selv, som han søgte at skjule for Eftertanken, æggede ham op til at tumle ud i et nyt Vovespil. Han droges til hende som til det Bedøvelsesmiddel, han nu igen trængte til for at faa sit Sind i Ligevægt; og han følte, at netop hun vilde kunne iskænke en saadan stærk og hidsende Selvforglemmelsens Drik, som nu be-
høvedes. Hensynet til Jakobe maatte her vige for det større Formaal: at gengive ham hans Ar-
bejds- og Kampdygtighed. Naar han ved Valget af sin officielle Hustru havde opfyldt Forpligtelsen til — ligesom de kongelige Personer — at lade Politiken raade, maatte han ogsaa have disses særlige Ret til at tage det mindre strengt med den ægteskabelige Trokabspligt.

Han havde efter Tjenestefolkenes Bortgang paany nærmet sig Nanny. Idet han atter gav sig til at tale om Rom og om deres Afsked der, lagde han helt fortroligt en Haand op paa Sofaryggen bagved hende. Og nu gik det hende ganske som paa hin Køretur over Janiculus: denne uventet dristige Tilnærmelse gjorde hende med eet mindre sikker paa sig selv.

Der var desuden noget i det Blik, hvormed